

главата си г. Катранча въ лицето, ала и главата му се добръ залъпила.

се задушила отъ кискане.

Като ѝ попрѣминалъ смѣхътъ, тя се изправила и рекла:

дѣто не трѣбваше. Кой те караше да дойдешъ и се запознавашъ съ моя господинъ Катранчо? И кой те така изувѣра за него? Сами

Тогава заекътъ захваналъ да вика още по-сърдито, че ако г. Катранчо не го пусне да си върви, той ще му строши главата. И наистина байо Зайо блъсналъ съ

Тогава кума Лиса изкокнула изъ храститѣ и съ видъ най-невиненъ заговорила:

— Какъ си, байо Зайо? Нѣщо ми изглеждашъ неразположенъ тая сутрина!

Послѣ прихнала да се смѣе тѣй много и тѣй силно, че паднала на земята и едва не

— Така, нали!

Надѣвамъ се, че този пътъ добръ съмъ те пипнала. Може би и да се лъжа, ама повече вѣрвамъ, че е истина. Тѣй зеръ! Намѣсто да се разгакашъ и надувашъ изъ полето, ти си помислилъ, че си станалъ господарь на всичко. Ти винаги си завираше носа и дѣто трѣбваше, и

чкъ, нали? Ти самъ дойде да се биешъ съ моя господинчо, безъ да бѣше те канилъ нѣкой. И сега ти добръ си увисналъ, така ще и да си останешъ, докато натрупамъ на около сѣчки и ги подпала. Защото съмъ намислила да те изпека хубаво, байо Зайо.

Байо Зайо проговоримъ съвсѣмъ кротко и покорно:

— Ти можешъ да правишъ съ мене всичко, каквото искашъ, кумице. Все ми е едно, каквото, друго и да направишъ, само въ кжпинака, тамъ хе, да не ме хвърлишъ. Изпечи ме, кумице, само, моля ти се, въ кжпинака не ме хвъргай!

— То, май, е голѣмъ бавежъ да се кладе огънь, рекла лисицата. Чини ми се, че ще е по-добръ да те обѣся.

— Обѣси ме, кждѣто щешъ и както обичашъ, кумице, казалъ заекътъ; но имай милостъ и не ме хвъргай въ кжпинака!

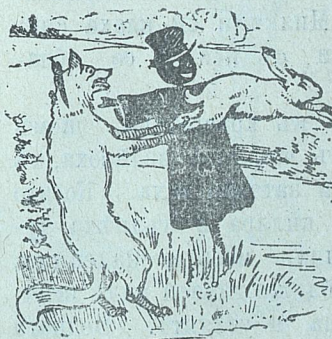
— Нѣмамъ вѣже, рекла лисицата; тогава, като че ли ще е по-добръ да те удавя.

— Удави ме въ колкото и да е дълбока вода, кумице, но не ме хвъргай, о, моля ти се, не ме хвъргай въ този кжпинакъ!

— То пъкъ нѣма наблизу вода, рекла лисицата; като че ли най-добръ ще е да те одера.

— Одери ме, кумице, одери ме! Извади ми очитѣ, откъсни ми ушитѣ, отсѣчи ми краката, но, като на Бога ти се моля, не ме хвъргай въ този кжпинакъ!

Явно било, че лисицата искала да направи най-голѣмото зло на заека. Затова, най-послѣ, тя го хванала за заднитѣ крака, завъртѣла го

силно и го хвърлила точно въ срѣдата на кжпинака. Размърдалъ се, разшавалъ се кжпинакътъ на това мѣсто, дѣто билъ падналъ заекътъ, и лисицата зеда да обикаля около

гжсталака, за да види, какво става. Слѣдъ малко тя чула да се вика. Подигнала очи и какво да види: горѣ на хълма байо Зайо